

# ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8  
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡῶς αἰτησις ἀπευσθύνεται :  
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου  
Ἀ θ ῆ ν α ς

## Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τέλος ἔφτασαν στὸ χάνι τοῦ Πράσσου, μοναδικὸ χάνι. Ἐσηκουσμένο σ' ὅλην τὴν Ἡπείρω. Ἐκεῖ ἦτον ὁ μεγαλειότερος θόρυβος καὶ τὸ μεγαλειότερο κακὸ. Σαράντα καθάλλες ἔμπαιναν καὶ σαράντα ἔβγαιναν. Θόρυβος, κακὸ, κομποχαισιὰ ! Οἱ λαχανοπώλοι φώναζαν ἀπ' ἐξω : Λαχανά ! Κουμπρολάχανα ! Πράσσα ! Σέλινα ! Πατριτζάνες ! Μπάμιες ! Ντουμάτες ! Μικεδονίσι ! . . . » Οἱ κρεασοπώλοι ἕνας ἀπ' ἐδῶ βροντερὰ βροντερὰ : « Κατσκομύνχο-οοοο ! » Ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ : « Κριαρίσισο ! » Τρίτος μὲ ψηλὴ φωνή : « Ἀρνάκι τὸ καυμένο ! » Τέταρτος : Κατσικίϊ ! » Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὲς φωνὲς κουβέντες χωριστὲς :

— Κόψ' τ' ἀγὰ τὸ κεφάλι !

— Βγαλ' τοῦ μπένι τὸ λαιμό ! . . .

— Κόψ' τοῦ κυρίου τὸ μπουτί. Τὰ ποδοβολητὰ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν μουλαριῶν ψηλά στὰ γκαλντερίμια ξυπνοῦσαν καὶ τοὺς πεθαμένους, καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ὅλα καὶ ἄλλοι θόρυβοι ἀπὸ τὲς ζυγαριές, ἀπὸ τὰ ξεφορτώματα, ἀπὸ τὰ χλιμετρίσματα, ἀπὸ τὰ βελάσματα τῶν προβατιῶν καὶ τῶν γιδιῶν, τῶν ἀρνιῶν καὶ τῶν κατσικίϊων, ποὺ τὰ ἔφεραν στὸ παζάρι, γιὰ πούλημα, ἀπὸ τὰ πελεκήματα τῶν σαμμεράδων, ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν τσαρουχάδων, καὶ τῶν κουντουράδων, ἀπὸ τὰ τσιοκανίσματα τῶν σιδεράδων καὶ τῶν χαλκωματάδων, ἀπὸ τὰ καλιγώματα τῶν πεταλωτάδων ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν τσιούριδων καὶ τῶν μπαντιδῶν ποὺ ἔχουν τὴν κάππα τοὺς πάντα κρεμασμένην στὰ κρεασοπουλειὰ, ἔκαναν ἕνα εἶδος διαβολικῆς μουσικῆς, ποὺ ἔφτανε ὡς τὰ κατακλιεῖδια τῆς γῆς.

Ὁ Κώστας ἀφοῦ σιγύρεσε τὸ μουλάρι τοῦ ἔδωκε τὴν κάππα καὶ τὴ βελέντζα σ' ἕνα χαντζόπουλο, καὶ πῆρε τὸ ντισάκκι του καὶ τὲς πλῶσκές του, γιὰ νὰ βγῇ στὸ παζάρι.

Ὁ Κουτσογιάννης τὸν πῆρε ἀπὸ κοντά, σὰν τὸ πιστὸ σκυλλὶ τὸν ἀφεντικό του.

Μόλις βῆκαν ἐξω ἀπὸ τὸ χάνι ὁ Κουτσογιάννης ρώτησε τὸν Κώστα :

— Ποῦ πλοῦν φλογέρες ;

— Στὸ παζάρι . . .

— Στὸ παζάρι πᾶμε τώρα ; Τί πράγμα εἶναι τὸ παζάρι ;

— Νά, αὐτὸ εἶναι τὸ παζάρι ! Στὸ παζάρι βρίσκομαστε . . . . .

Ἦταν στὸν «Πλάτανο», ποὺ εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Γιαννίνου. Στὸ—Πλάτανο, ποὺ ντιχά-λόνεται ὁ δρόμος κι' ἕνας πάγει κατὰ τὸ Κάστρο, κι' ἄλλος κατὰ τὸ Σαράϊ. Στὸν Πλάτανο, ποὺ ἦταν ἡ ψησταριά, ἡ κρεμάλα, καὶ τὰ ταιγιέλια τῶν Ἀρματωλῶν καὶ τῶν Κλεφτῶν, ἀφόντας τὰ Γιάννινα ἔπесαν στὰ τουρκικὰ τὰ χέρια, ἕως τὴν ἡμέρα, ποὺ σκοτώθηκε ὁ Ἀλῆ-πασίας, καὶ ὕστερα ἀκόμα, ἕως τὰ 1854. Στὸν Πλάτανο ποὺ εἶναι θρεμμένος, ἀφόντες φύτρωσε μ' αἶμα Χριστιανικό !

Ἄμα ἤκουσε ὁ Κουτσογιάννης ὅτι βρίσκεται στὸ παζάρι, ἐκεῖ ποὺ πουλοῦν τὲς φλογέρες, δυνάστεψε τὴν περπατησιά του, ξεπέρασε τὸν

Κώστα, καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ σὲ κάθε ἀργαστήρι, ποῦ περνοῦσε :

— Ἐχ' φλογέρες ; . . .

Ὁ Κώστας δοκίμασε νὰ τὸν φτάσῃ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε. Ὁ Κουτσογιάννης ἔτρεχε ἀντὶ τὴν ντίζῃν πολὺ δυνατώτερα, ρωτῶντας παντοῦ :

— Ἐχ' φλογέρες ; . . . Ἐχ' φλογέρες ; . . .

— Ἐχ' φλογέρες ; . . .

Ρωτοῦσε, ρωτοῦσε, ρωτοῦσε, κι' ὅλο ρωτοῦσε. Ρώτησε, σὲ ραφτάδικα, σὲ καφενεῖα, σὲ τσαρουχάτικα, σὲ κουντουράτικα, σὲ κρεασοπουλειὰ, σὲ χαλκωματάτικα, σὲ σιδεράτικα, σὲ φαρμακεία, σὲ σαράφικα, σὲ καταστήματα ποὺ πουλοῦσαν ρουχικά, πανικά, τσίτια, κλ, ἀλλ' οἱ φλογέρες ἦταν μακριὰ ἀκόμα ! . . . Ἦταν παρκατῶ . . . παρκατῶ ἀπὸ τὸ τζαμί τοῦ παζαρίου ἀκόμα.

Ὁ Κουτσογιάννης ρωτῶντας καὶ μὴ βρίσκοντας ἄρχισε ν' ἀπειλπίζεται . . . ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ . . . ἄρχισε νὰ βοῖζῃ !

— Ἐ ! μωρὴ παζάρα τοῦ διαόλου, ποῦ δὲν ἔχ' τελειωμό !

Ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε τὸν κατήφορο, ρωτῶντας καὶ ρωτῶντας ἔλαχε μπροστά του κι' ἕνα γραφεῖο τουρκικό. Σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο κάθονταν σταυροπόδι ἕνας τουρκὸς κι' ἔγραφε ἀναφορές, ἀγωγίς, καὶ καταγγεῖλις.

— Ἐχ' φλογέρες ; Τὸν ρωτᾷ ὁ Κουτσογιάννης δυνατὰ-δυνατὰ, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρομάξῃ.

Ὁ τουρκὸς νομίζοντας ὅτι ὁ Κουτσογιάννης ἤθελε νὰ τὸν κοροϊδέψῃ πετάχεται στὸ δρόμο μ' ἕνα γερὸ μπαστούνι, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ τὸν ἄρχιζε στὸ ξηλομέτρημα, πρόφτασε ὁ Κώστας, καὶ μὲ τὸ ἀκμάν ἀγὰ μου ! καὶ ἀκμάν ἀφέντῃ μου ! τὸν κατάπεισε νὰ μὴ τὸν δεῖρῃ, λέγοντας ὅτι εἶναι ἕνας ζουρλός, ἕνας χωριάτης, ἕνας γιδοκρῆς, ἕνας παλιάνθρωπος, ἕνα «δριον ἔθου», καὶ μὲ ἄλλα γλυκὰ λόγια, καὶ ὅτι θὰ τοῦ φέρῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ μιά χρονιάρα κόττα, καὶ αὐγά, ὅταν ξανάρθῃ, κατῶρθωσιν νὰ καταπραῖνῃ τὸ θυμὸ τοῦ ἀγὰ.

Σ' αὐτὸ ἀπάνω, ποὺ ὁ Κώστας βόλευε τὰ πράγματα μὲ τὸν ἀγὰ ὁ Κουτσογιάννης προχωροῦσε τὸν κατήφορο πρὸς τὸ κάστρο, ὅσο ποὺ πῆγε ἐκεῖ, ποὺ εἶχαν φλογέρες καὶ φλογέρες, καὶ λογιῆς λογιῶν εἰδίσματα τῆς στάνης.

Καὶ τί δὲν εἶχε ἐκεῖνο τ' ἀργαστήρι ! Φλογέρες μακρὺς —τζαμάρες— καὶ φλογέρες μέγαιρες, φλογέρες πλατειεῖς καὶ φλογέρες στενές, φλογέρες πλατυόμακρες, καὶ φλογέρες στενόμακρες, φλογεροπούλες καὶ φλογεροῦλες, φλογέρες ξύλινες καὶ φλογέρες σιδερένιες ἀπὸ λαμνὶ ντουφεκιοῦ, φλογέρες ἀπὸ ἀητοκόκκαλο καὶ φλογέρες διπλές, μὲ τσαμπουνα, φλογέρες, σὰν κλαρινέττα, καὶ φλογέρες μὲ ἀσκή —ἀσκαῦλι—. Καὶ ὅχι μιά ἡ δυὸ ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος ἀλλὰ ἀπὸ πενήντα, ἀπὸ ἑκατὸ καὶ παραπάνω. Καὶ δὲν ἦταν ἕνα ἀργαστήρι μοναχά, ποὺ πουλοῦσε, ἀλλὰ πολλὰ . . . πέντε, δέκα καὶ πλειότερα. Καὶ δὲν πουλοῦσαν μοναχὰ φλογέρες αὐτὰ τ' ἀργαστήρια, ἀλλὰ καὶ κλύτσους γιὰ τὲς κλί-

τσες, ξύλινους, σιδερένιους, χαλκοποιημένους καὶ μπροζένιους, καρδάρες καὶ καρδάρια, καρδάρπλα, καὶ καρδαρούλια, κουπλίτσες καὶ κουπλίτσια, κουτλους καὶ κουτλόπλα, ντροπολίτσες καὶ μπάτζους, κάδες καὶ καδοπούλες, καύκες καὶ καυκούλες, καυκιά καὶ καυκούλια, σκάφες καὶ σκύρους, χουλιάρες καὶ κουτλοχουλιάρα, καὶ χουλιάρια, βαρέλλες καὶ βουτσέλλες, βουτσέλλια καὶ βουτσελλόπλα, ὅλα ξύλινα, κι' ὅλα ἀπὸ κέδρο, ἢ ἀπὸ πιζάρι. Κουλούρια γιὰ κουδούνια καὶ κουλούρια γιὰ κύπρους. Κουδούνια καὶ κουδούνες, λαμπροκουδούνια καὶ τροκάνια. Κύπρους καὶ κυπριά, κύπρους μακρὺς καὶ κύπρους κοντοῦς, κύπρους μακρόπλατους καὶ κύπρους κοντόπλατους, κύπρους διπλοῦς καὶ κύπρους τριπλοῦς, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τοὺς σύρουν, παρὰ τράγοι ἀπάνω ἀπὸ εἴκοσι πέντε οὐκάδες.

Ὁ Κουτσογιάννης βλέποντας ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἄραξε, παραλόγησε, παρατόρησε, δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῇ, δὲν ἤξερε τί νὰ γυρέψῃ. Ἦρθε ν' ἀγοράσῃ μιά φλογέρα μόν καὶ μοναχά, κι' ἦρθε τόσα πράγματα τῆς στάνης ποὺ μποροῦσαν ν' ἀρματώσουν ἑκατὸ κοπάδια, ἑκατὸ τσιελιγκάτα, κι' ἑκατὸ στρουγκες. Ἦθελε νὰ εἶχε πολλὰ γιδοπρόβατα, καὶ πολλὰ χρήματα, καὶ ν' ἀγοράσῃ ἀπ' ὅλα. Κοντοζύγωσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μαγαζιά, ποὺ πουλοῦσαν πράγματα τῆς τέχνης του, καὶ κοντοστάθηκε, γιὰ τὴν τρέπονταν νὰ ζητήσῃ μιά φλογέρα μοναχά. Ἡ καρδιά του ἤθελε ν' ἀγοράσῃ πολλὰ, ἀλλὰ ἡ ἐρημὴ ἡ σακκούλα δὲ σήκωνε πλειότερο ἀπὸ μιά φλογέρα. Ὁλος ὁ κόσμος ἐκεῖ γύρα ἦταν ὅλο βλάχοι : τσιελεγκάδες, σκουτέρειδες, σμιζαράιοι καὶ πιστικοί. Φαίνονταν ἀπὸ τὰ φορέματά τους. Ἄλλοι σαρακατσαναῖοι καὶ ἄλλοι παραγκούνιδες, ἄλλοι σαρρακιωτοχωρίτες, καὶ ἄλλοι ἀσπροποταμίτες. Ἄλλοι πουλοῦσαν μαλλιά, κι' ἄλλοι τυριά καὶ βουτύρατα. Παρακάτω λαγιάζαν καὶ κᾶτι κοπαδάκια ἀπὸ πενήντα, ἕως ἑκατὸ κεφάλια τὸ καθένα, ποὺ τὰ εἶχαν φέρι γιὰ πούλημα.

Ἄνοιξε πλιὸ ἢ καρδιά τοῦ Κουτσογιάννη, θάρρεψε, μόλις ἐνοιωσε ὅτι βρίσκονταν ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους τῶν γιδιῶν καὶ τῶν προβατιῶν. Τοῦ φαίνονταν ὅτι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνωστοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀντιπροσώπευαν ἑκατὸ στάνες καὶ περίττο, ὅτι κάπου τοὺς εἶχε ἰδῇ, ὅτι κάποτε τοὺς εἶχε μιλήσει. Τοῦ φαίνονταν, ὡς ἀνθρώποι δικοί του, ὡς φίλοι του, ὡς συγγενίδες του. Τῶρχονταν ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ὅλους ζυγῶς σ' ἕνα καὶ τὸν λέγει :

— Καλέρα, κουμπάρε !

— Καλὴ σου μέρα κουμπάρε.

— Τί κάνετε ; πῶς εἰστε ;

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Καὶ σὲ τί κάνετε αὐτοῦ κάτω

— Καλὰ δόξα σοι ὁ Μεγαλεδύναμος !

— Κι' τὰ ζωντανά σας πῶς τᾶχετε ;

— Καλὰ ὡς τὰ ποῦμε . . . τσανγκάδια πολλὰ εἶχαμε φέτος, τὸ ἔρημο !

— Ἐμ ; Τῶρε ἡ χρονιά. Κι' ἡμεῖς εἶχαμε ἕνα σωρό . . .

— Εἶχαμε φοβερὸ ἀγριοκαίρι.

— Δέ μου λές νὰ σὲ ρωτήσω γιὰ ψυδὸ ἡρθε, γιὰ πούλο, ἢ γιὰ ρόγα.

— Οὔτε γιὰ πούλο, οὔτε γιὰ ρόγα, κουμπάρε μ' ! Δόξα σοι ὁ Θεός. κουμπάρε μ' ἔχω καμμία ἑκατὸν πενήντα γιδοκᾶ καὶ προβα-

τάχιν δικά μου, και δεν ξενόμνησα ποτέ από το χωριό μου. Έκει τα βόσκα χειμών· καλόκαιρο. Τά βασιλεί ο τόπος τόσο λίγα πουναιτα. Ό,τι έχω για πούλημα, τὰ σερκά και τὰ παλιά τὰ πλούμια έκει, κατατοπίζω. Έρχονται, που λέε, κουμπάρε μ' σφαγάδες και μου τ' αγοράζουν. Πολλά σφαί και τὸ σπύτι. Άν πής για τὸ τυρί και τὸ βούτυρο, και τὸ καλλί—μὲ σφόδρηση—πολύ λίγο μας περνούει. . . Είμεστε δέκα πέντε νοματαί φαιλλία ἀπάνω—κάτω.

Ο Κουτσογιάννης γιά δλον τὸν κόσμο ήταν ἀγροίμ, ήτανε τίποτε, ήταν ζούδιο, ἀλλὰ στὴν τέχνη τὸν ήταν μοναδικός. Γι' αὐτὸ και μιλούσε μὲ τὸν ἀγνωστο τοίελογκα ὅχι σὺν τοί-έλεγκας.

— Καί πῶς τὸ λοιπὸν ἦρθε εἰδῶ. Τὸν ρώτησε ὁ τοίελογκας.

— Ἦρθα, κουμπάρε μ' . . . ἦρθα ν' αγοράσω μιὰ ἀπὸ τὰ φλογέρα . . . Τί νάκανα; Εἶναι χρόνος—καίρὸς, ἐνᾶ—μὲν ξάμνη, πού βρισκομαι χωρὶς φλογέρα . . . Μου τὴν ἔχουν κλέψει τὸ κατσάβελο! Προσπάθησα νὰ σκοτώσω κανὴν ἀπτό, ἀλλὰ δὲ μ' βόλεσε. Κι' ἔτσι ἀποφάσισα κ' ἦρθα ν' αγοράσω μιὰ, κ' ἐπειδὴ ἔλαγε ὁ λόγος πὲ παρακαλῶ νὰ μου παζάρῃς μιὰ, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἀμαθὸς ἀπὸ παζάρι.

— Ἐλα δῶ . . .

Τὸ εἶπε ὁ τοίελογκας, και τὸν πῆγε σ' ἓνα ἄλλο ἀργαστήρι παρακάτω. Έκει φώναξε;

— Φέρε μας εἰδῶ ἓνα δεματί φλογέρες κοκαλινες.

Τὸ παιδί τοῦ ἀργαστηρίου τοῦ πῆγε ἓνα δεματί.

— Διάλεξε! εἶπε τοῦ Κουτσογιάννη.

Ο Κουτσογιάννης σὲ διάλεγμα. Δοκίμασε τὴ μιὰ, δοκίμασε τὴν ἄλλη, τὲς δοκίμασε ὅλες, και κράτησε σὲ τέλος μιὰ, ἀλλὰ τὸ μάτι του ἔμεινε κερρμένο σ' ὅλο τὸ δεματί.

— Πῶς, ὡρὲ τὴν κάνεις τὴ φλογέρα; Ρώτησε ὁ τοίελογκας.

— Τρία γρόσια! Τρία γρόσια! Οὔτε ἓνα λειανὸ παρακάτω.

— Δὲς του, κουμπάρε, ἐκατὸν παράδες, (εἶπε ὁ τοίελογκας τοῦ Κουτσογιάννη) κ' ἄς λήσῃ αὐτός τρεῖς γρόσια. Ἐδῶ στὰ Γιάννινα οὐλο και τὸ παραπάν' γυρεύν'!

Ο Κουτσογιάννης ἔβγαλε τὸ πουργί του μέσα ἀπὸ τὸν κόρφο του, πού τὸ εἶχε μὲ δώδεκα θηλυές, τ' ἄνοιξε, ἔδωκε τὴν ἐκατὸν παράδες, πῆρε τὴ φλογέρα, τὴν ἔβαλε σὲ σιλαχί μὲ χαρά, ἀποχαίρειται τὸν τοίελογκα, και ὅλους τοὺς ἄλλους:

— Σὰς ἀρίνω γειά, ὡρὲ . . . Σ' ἀρίνω γειά κουμπάρε! Καλὲς ἀντάμωσες και καλὸ ξεκαλοκαιριό.

— Ὡρὰ σου καλὴ! τοῦ εἶπαν πολλοί . . .

— Ὡρὰ σου καλὴ, κουμπάρε μ'! Παρομοίως τοῦ εἶπε και ὁ τοίελογκας.

Ο ἄγνωστος τοίελογκας ἔκανε πρὸς τὴ μιὰ μεριά, κ' ὁ Κουτσογιάννης πρὸς τὴν ἄλλη, περιχάρως κρατώντας τὴ φλογέρα σὲ σιλαχί, σὰν πολὺτιμο ἐγκόφι, σὺν πουλί, πού μπορούσε νὰ τοῦ ἐπεστέζῃ και νὰ τοῦ ρῆγῃ. Δὲν ἔκανε δέκα δρακελιές δρόμο και θυμήθηκε τὸν ἀξάδερφό του τὸν Κώστα! Κοντοστάθηκε, συλλογίστηκε, πού τὸν ξεχωρίστηκε, κυττάει δεξιά, ζεβιά, πίσω πρὸς . . . πουθενά ὁ Κώστας!!! Τότε ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ὁση δύναμιν μπορούσε:

— Ὡωωωρε Κώσταααα! Ὡωωωρε Κώσταααα!

Πού Κώστας!

Ο Κώστας ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε πιασθῇ μὲ τὸν Τούρκο, τὸν εἶχε χάσει τὸν Κουτσογιάννη ἀπὸ μπροστά του, και ἀπὸ τότε γύριζε ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Γιαννίνου γιά νὰ τὸν βρῇ, και ἐπειδὴ ἦξε κ' ὁ ἄνθρωπος εἶχε χάσει, ἔβλεπε και ἄλλους πληποχωρίτες του πού βρέθηκαν σὲ παζάρι νὰ τὸν γηρεύουν. Ἐσκασε ὁ καυμένος ὁ Κώστας γυρνώντας, και λελίζονταν σὺν τὶ νὰ πῇ στὴν κόκω του, σὺν τὰ περνούσε, χωρὶς τὸν Κουτσογιάννη. Ἀλλὰ κ' ὁ Κουτσογιάννης τραβούσε τώρα τὰ ἐπιχειρήματα του. Πῆρε τὸν ἀνήφορο τὸ παζάρι φωνάζοντας ὁλοένα συγκαταόμενα:

— Ὡωωωρε Κώστααα!

Ἀλλὰ πού Κώστας!

Φωνάζοντας, φωνάζοντας, διάθηκε τὸ Τζαμί τοῦ Παζαρίου, πέρασε τὸν Ἀϊ-Νικόλα, και ζύγισε σὲ τὸν Πλάτανο. Έκει φούσκωσε ἡ ἀπελπισία του, ἐτρίξε τὰ δόντια του, και τὰ μάτια του πετούσαν ἀστροπελέκια. Κοντοστάθηκε παλά, κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὁλόγυρα, σὺν ὁ χότζας σὲ τζαμί:

— Ὡωωωρε Κώστααα! Ὡωωωρε Κώστααα!

Κι' ἐνῶ αὐτὸς φώναζε μὲ δία του τὰ δυνατὰ ὁ κόσμος ἀδιάφορος πῆγαινε πέρα—δῶθε κ' ἀπάνω—κάτω, και τ' ἀργαστήρια σιδεράτικα και χαλκοματάτικα δούλευαν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά κ' ἀπ' τὴν ἄλλη αἰσάκι—αἰσούγκ! αἰσάγκ—αἰσούγκ! οἱ καθ' ἑλὲς ἔμπαιναν και ἔβγαζαν γοργὰ γοργὰ, αἱ λαχανοπουλοὶ φώναζαν, αἱ κρεγιασποῦλοι ξελαρυγίζονταν, και χύνονταν ἓνας μεγάλος θρόνος, ἀπ' ἄκρη, σ' ἄκρη, σὰ νὰ σφάζονταν βουβαλία, σὰ νὰ μάλλοναν βερία, σὰ νὰ πολιοῦσαν δράκοι, πού ἐπνιγαν ὅλα τὰ χουγιατὰ τοῦ Κουτσογιάννη, σὺν ἀγριεμένη θάλασσα μικρὴ ψαρόβαρκα. Δὲν τὸν ἄκουγε κανένας, κανένας δὲν πρόσεχε στές φωνές του, κ' αὐτὸς ὅλο φώναζε και σπούσε τὰ στήθια του:

— Ὡωωωρε Κώσταααα! Ὡωωωρε Κώσταααα!

Ἀλλὰ πού Κώστας! Ἀφαντος ὁ Κώστας!

Τότε πλιὸ ὁ θυμὸς του ξεγίλησε και τὰ δάκρυα του πλημμύρησαν τὰ μάτια του, και νομίζοντας ὅτι ὅλη ἡ αἰτία, πού δὲν τὸν ἄκουγε ὁ ἀξάδερφός του ὁ Κώστας ἦταν ἡ βουλή τοῦ παζαρίου και ἡ ὀχλοσύνη, ξερόνησε;

— Σῶπα, μωρὴ παζάρα, τοῦ διαόλου! γιά ν' ἀκούσῃ ὁ Κώστας!

Ἀλλὰ ὁ θόρυβος κ' ἡ ὀχλοσύνη ξεκολλοῦσαν ἀδιάκοπα, κ' ἀνάστητα σὲ τὸν πόνο τοῦ Κουτσογιάννη. Τότε πλιὸ τότε! Θυμωμένος, ἰδρωμένος, κουρασμένος, λαχανιασμένος, βραχυασμένος, ξελαρυγισμένος ὁ Κουτσογιάννης, τὸ παιδί τοῦ λειούρου και τοῦ ἀνοιχτοῦ ἀγέρας, τὸν λόγγου και τὸν λακκοματίου, τὸν ραχὼν και τὸν βουνοπλαγιῶν πᾶρθηκε μιὰ μεγάλη μούντζα κ' ἐπὶ δὴ τὸ χέρι ὁλόγυρα:

— Νά! Νά! Νά! Νά! Νά! παζάρα τοῦ διαόλου! Νά! Νά! Νά! Νά!

Καὶ μουντζωνόνας πᾶρθηκε τὸν ἀνήφορο. Πέρασε τὸν Πλάτανο, πέρασε και τὸ χάνι τοῦ Πράσσου, κ' ἀκόμα ξεκολλοῦσε τὸ δρόμο πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ πεῖνα τοῦ ἔτριξε τ' ἄντερα . . .

Τὸ σελάχι του εἶχε κρεμάσει κάτω ἀπὸ τὴ μέση και κόντευε νὰ ξεσπυρῇ ἀπὸ τὸ γορῖ. Δὲν εἶχε φάγει ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἦθελε νὰ πῇ σὲ τὸ χάνι του, νομίζοντας ὅτι ἐκεῖ θὰ εὑρίσκε ἔως και τὸν Κώστα, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸ εἶχε ξεπεράσει τὸ χάνι. Στὸ δρόμο ἀπάντησε ἓνα χωριάτη:

— Ἀδελφούλη! τοῦ λέγει, ξέρ'ς πούν' τὸ χάνι;

— Νά αὐτοῦ μέσα! τοῦ ἀπολογίστηκε ἐκείνος.

Ἐκανε ἴσια—μέσα. Τὸ χάνι ἦταν χάνι, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνο πού γύρισε. Θωροώντας, θωροώντας μὴ γελιέται εἰς μέση του:

— Ὡρὲ θὰ εἶναι κ' ἄλλα χάνια εἰδῶ πέρα! Δὲν θάνα ἓνα μοναχό!

— Έκει μέσα ὁ Κώσας πού ἔρχονταν ἀπὸ δρόμο ἐτρωγαν. Ἐπιασε μιὰν ἄκρη τοῦ τραπέζιου κ' ἓνα χαντζόπουλο τὸν ζύγωσε και τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ φῆς;

— . . . . . Θέλω! ἀποκρίθηκε ντροπαλὰ ντροπαλὰ.

— Τί ὀρίξει νὰ σοῦ φέρω;

— Ὁ,τι θέλ'ς, ἀδελφούλη μ'! Ὁ,τι θέλ'ς!

Σὲ λίγο τὸ παιδί τὸ εἶπε ἓνα κομμάτι φωμί και μιὰ λίμπα γκαμάτη κρέας μὲ χόρτα. Βλέποντας ὁ Κουτσογιάννης κρέας ἀνακατωμένο μὲ χόρτα εἶπε τὸ παιδί:

— Τί μαγερεῖ και τί προκοπὴ εἶν' αὐτὴ; Γιά κρεάσι—κρεάσι, γιά λάχανα—λάχανα!

Τὸ παιδί γέλασε κ' ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ τὸν ρώτησε:

— Θέλεις και κρασί;

— Ὅπως ὀρίξεις!

Τὸ παιδί ἔφερε κ' ἓνα καποτάρι κρασί. Σὲ μιὰ στιγμή ἀπάνω φωμί, κρέας, χόρτα και κρασί εἶχαν τελειώσει μπροστὰ ἀπὸ τὸν Κουτσογιάννη, ἀλλὰ τὸ στομάχι του χλιμ-τρούσε ἄκομα.

— Παιδί! παιδί! φωνάζει. Καλὸ παιδί!

Τὸ παιδί πᾶνε κοντά του,

— Τί ἀγαπᾷς; τοῦ λέγει.

— Μου βάνεις ἄλλη μιὰ φορὰ;

— Εὐχαρίστως . . .

Ο Κουτσογιάννης βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀνεπάντητη προθυμία, εἶπε μέσα του:

— Νά πού βρίσκονται και καλοὶ ἄνθρωποι εἰδῶ πέρα! θύρε ἀνοιχτές, τραπέζια στρωμένα, φαγητὰ ἔτοιμα . . .

Τὸ χαντζόπουλο τοῦ ξαναφέρει τὰ ἴδια, κ' ἡ Κουτσογιάννης ξαναχρίσε τὸ φαγί. Σὲ κάμποσὴ ὥρα ἦταν γυαλί τὸ γραῖκι, μπροστὰ σὲ τὸν Κουτσογιάννη! Φωμί, κρέας, χόρτα και κρασί εἶχαν γείνει ἀφάντα. Τραβούσε ἀκόμα ἡ ὀρεξήτου, ἀλλὰ ντρέπονταν νὰ ξαναγυρῇ. Ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνά του και συλλογίζονταν. Σὲ λίγο ὑστερα σπύκθηκε πῆρε τὴν κλίτσα του, και πᾶρθηκε γιά ἔξω λέγοντας:

— Σὰς ἀρίνω γειά! κ' ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἔγγκαλᾷ.

Τὸ χαντζόπουλο, πού τὸν ὑπερετούσε, ἐτρίξε ἀπὸ κοντὰ τοῦ φωνάζοντας:

— Πατριώτη! Πατριώτη! Κἄτι λησμένησε!

Ο Κουτσογιάννης ἔτριξε τὸ μάτι του σὲ σελάχι, και βλέποντας τὴ φλογέρα του ν' ἀσπρίζῃ τοῦ ἀπάντησε:

— Ὡς κανένος ἄλλουνοῦ ἐγὼ δὲ λησμένησα τίποτε.

— Λησμένησε νὰ πληρώσῃς! τοῦ εἶπε γυλώντας.

— Νά πληρώσω; Τί νὰ πληρώσω;

— Τὸ φαγί, πού ἔφαγες! . . .

— Τί ὡρὲ; Τὸ πούλατε και τὸ φαγί ἔδω πέρα; Οὐ! νὰ πᾶτε σὲ τὸ διαόλο, νὰ πᾶτε!

Ο κόσμος πού ἦταν μέσα σὲ τὸ χάνι και πραγματοποιῶσαν ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὰ γέλια, κ' ἄρχισαν νὰ τὸν περιγέλου. Ὁ ἓνας τοῦ εἶπε:

— Μὲ τί καρεῖς ἦρθε;

Ο ἄλλος φώναζε:

— Τσάπ! τσάπ! τσάπ!

Τρίτος:

— Ἔρμε λύκε!

Ἄλλος:

— Κούκου! Κούκου! Κούκου!

Ο Κουτσογιάννης βλέποντας ὅτι ἐμπλέξε μὲ κακούς ἀνθρώπους—κατὰ τὴν ἰδέα του—ἔγινε ἀφαντος! Ἐτρίξε τὸ χαντζόπουλο ἀπὸ κοντὰ του, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ κατὰ πού ἔκαμε.

Σὲ λίγο ὁ Κουτσογιάννης βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννινα. Έκει κατὰλαβε πού βρέθηκαν. Στάθηκε νὰ συλλογισθῇ. Συλλογίστηκε συλλογίστηκε: Νά ματαμπῇ μέσα; Τοῦ φάνονταν ὅτι θὰ ἔμπαινε στὴν κόλπη. Ἀλλὰ μὴνα ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ εὑρίσκε τὸν Κώστα; Τὸν ἔβρισε τὸ παζάρι νὰ φωνάζῃ; Ἐπειτα τὴ φλογέρα τὴν εἶχε ἀγοράσει. Τὴ δουλειά του τὴν εἶχε τελειωμένη. Ἦταν ἀκόμα δυὸ τρεῖς ὥρες μέρα. Μπορούσε νὰ φτάσῃ μὲ ἥλιο, ὡς ἐκεῖ πού ἀγγατευόνταν τὸ χωριό του. Ἐπειτα κ' ἂν νύχτονε δὲν τὸν πείραζε. Ἀποφάσισε και ἐξελίγησε γιά τὸ χωριό του πᾶρνοντας σὺν τὸ βοριά.

Ὅταν βασιλεὺς ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ σὲ τὸ βουνὸ τῆς Βελτισίας, στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τοῦ ἔμεινε ἀκόμα τρεῖς ὥρες δρόμος. Γύρα—γύρα σὲ βουνὸ βοσκῶσαν πρόβατα και λαλοῦσαν τὰ κομμάτια τους μὲ χάρη. Ἐνας πιστικὸς λαλοῦσε ἄχαρὰ τὴ φλογέρα του. Ὁ Κουτσογιάννης ἀκούοντας τὸ φλογερολάλημα, τὸ ἄχαρο, ἀνέβηκε σ' ἓνα κοντὶ κ' ἄρχισε νὰ λαλεῖ τὴν κοκαλινία του τὴν φλογέρα. Στὴ στιγμή ὁ πιστικὸς ἐπαψε κ' ὁ Κουτσογιάννης ἔβλεπε τὴ φλογέρα του σὲ σελάχι και ρομπήσε σὺν κνημημένο ζαρκαδι τὸν κατήφορο, γιά τὸ χωριό του, και γιά τὸ κοπάδι του πού δὲν τὸ εἶχε ξεχωρίστὸ ποτέ του, καμιά μέρη, και καμιά βραδιά, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι. Δὲ σταμάτησε πουθενά, και τρεῖς ὥρες νύχτα κληροπέρυσε σὲ σπύτι του.

κ' ἀπὸ κεί τράβησε ἴσια γιά τὸ κοπάδι του σὲ λόγγο, μ' ἓνα κομμάτι φωμί σὲ χέρι.

Ἀμα ἔφτασε σὲ τὸ κοπάδι ἄρχισε τὰ σαλαγίσματα γιά νὰ μαθεύτῃ ὅτι ἦρθε. Τὸ κοπάδι στὰ σαλαγίσματα του συμμαζεῦτηκε, και αὐτὸς ἔπιασε ὅσα γίδια ἔλαχαν μπροστὰ του και ὅσα πρόβατα κ' ἄρχισε νὰ τὰ φιλάῃ στὰ μάτια και στὸ στόμα και νὰ τὰ ρωτᾷ:

— Πῶς περάσατε σήμερα, ψυχούλες μου.

Ο ἀδελφὸς του ὁ Παῦλος πού ἦταν μὲ τὰ πρόβατα ὅλη τὴν ἡμέρα τοῦ φώναζε ἀπὸ μιὰ ψηλὴ ραχούλα:

— Ἦρθες, ὡρὲ Γιάννη;

— Ἦρθα! ἦρθα! Ἀὶ σὲ χωριὸ ἐοῦ τώρα . . .

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἄρχισαν τὰ λόγια νὰ χρίζονται ἀπὸ τὸ φλογερολάλημα τοῦ Κουτσογιάννη, σὺν και πῶτα.

Ὅταν τὸν ρωτοῦσε κανεῖς:

— Τ' εἶδες, Γιάννη, στὰ Γιάννινα;

— Θεάματα εἶδα! Δὲν κολλοῖται ὅτι εἶδα!

Ἀλλὰ τί τὰ θέλ'ς! Κακὸς κόσμος! Ὅλος σὲν παρᾷ. Δὲς ἀκαλμέρα! και ἐν σ' ἀπολογούνται! Πᾶς νὰ φῆς φωμί, τρῶς, και ὑστερα σου γυρεύουν πληρωμὴ! Κακοὶ ἄνθρωποι οἱ Γιαννιώτες! . . . Ἀλλὰ τί περιμένετε ἀπ' ἀνθρώπους πού δὲν ἔχ' ἡ ἀμπέλια και χωράφια; Εἶνε ἱκανοὶ νὰ πλῆσουν και τὴ στάχτη τους!

**Χ. Χρηστοδασείης**

Ἀνεκονωθὴ ἐπιστήμης εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ὁ σύμβας τῆς ἐκδόσεως τοῦ δανείου θέλει ὑπογραφῇ ἀνυπερθέτως σήμερον. Ἀύριον θὰ συνέλθωσιν ἐν Παρισίῳ οἱ ἀποστολικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὅτινες θὰ ὀρίσουν τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συνελεύσεως τῶν ἀποστολικῶν ἀντιπροσώπων, ἀσπύτως πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ δανείου, θὰ λογίζηται ὁ μῆν τῆς ἐκκένωσιν. Ὅπως ὁ μῆν οὗτος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 11 Ἀπριλίου. Ἀμέσως τὴν ἐπιοῦσαν θὰ μεταβῶν εἰς Βόλον οἱ παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ τῆς ἐκκένωσιν.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ ἀντιπροσώπωνται και Μ. Δυνάμεις διὰ τῶν ἐν Βόλῳ προξένων των, θὰ ἐφορεῖται κατὰ τὴν ἐκκένωσιν.

Ἐτέρα ἐπιτροπὴ καὶ στρατιωτικῶν Ἑλλήνων, Τούρκων και Εὐρωπαίων θὰ καθορίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκκένωσιν, ἡτοί τὰς ζώνας και τὴν χρονολογίαν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐκαστὴ τούτων θὰ ἐκκένωται και τὰς κινήσεις τῶν στρατευμάτων.

Ἡ πρώτη ζώνη θέλει ἐκκένωθῇ 8 ἕως 10 μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ μηνὸς τῆς ἐκκένωσιν ἡμέρας. Τὸ ἀναγραφέν, ὅτι οἱ Τούρκοι θὰ παραμείνωσιν μὲχρι τὸ τέλος τῆς ἐκκένωσιν, ὅπως τῆς Θεσσαλίας, ἐπειδὴ οἱ Τούρκοι εἶχον ἀποθήκας ὑλικῶν πολέμου και ἀρχεῖα δημοσίων καταστημάτων, τὰ ὅποια μετέφεραν διὰ τῆς θαλασσίας ὁδοῦ. Πῶς ἡ ἐκκένωσις θὰ γείνη κανονικῶς. Τὰ ἐντεῦθεν τοῦ Ἡγεῖντο τουργικὰ στρατεύματα ὁ ἀναγραφέν σὲ τὰ Βόλου, τὰ ἐκείθεν δὲ ὀαπείλωσι διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς γραμμῆς.

**Προχθὲς ἀνελθὼν εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ ἐντεῦθεν πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ. Οἶνου, ἔσχε μακρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Βασιλέως. Ὡς ἐνῶσθῃ ἐξ ἀσφαλούς πηγῆς, ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἀπέβλεπε εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Ὁ κ. Οἶνου διεβεβαίωσε τὸν Βασιλέα ὅτι ἡ ἐκκένωσις τῆς Θεσσαλίας ἀρχεῖται ὁριστικῶς ἀπὸ τῆς προσηγορίας ἐβδουάδος, ὅτι θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ ἡ ἐκδόσις τοῦ δανείου. Ἐπίσης ἀπεβλέπει, ὅτι ἡ συνδιάλεξις αὕτη τοῦ κ. Οἶνου μετὰ τῆς Α. Μ. σκοπὸν εἶχε νὰ διαμείνῃ τὰς ἀνυπερθέτως φήμας, αἵτινες κυκλοφοροῦσιν ἀπὸ τινων ἡμερῶν περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς ἐκκένωσιν και περὶ ἀρνήσεως τῆς ἐκκένωσιν.**

**Πῶς, ὡς συμμορφωθῇ πρὸς τὴν θέλησιν τῶν Δυνάμεων και τοὺς ὅρους τῆς προκαταρκτικῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης.**

**Ο πρίγκηψ Γεώργιος ἐδέχθη χθὲς εἰς ἀκρόασιν ἓνα ἐκ τῶν πληρεξουσίων τῆς Κρητικῆς Συνελεύσεως και συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ διορισμοῦ του ὡς γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Κρήτης. Ὁ πρίγκηψ ὤμιλησε μετὰ πεποιθήσεως περὶ τοῦ διορισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξακρίτησεν ὡς γεγονὸς τετελεσμένον. Ἀλλὰ προσέθηκε, ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοῦ διορισμοῦ του ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ ἡμέρα ἀκόμα δὲν ὀρίσθη ἐνεκα τῶν ὑπισταμένων ἐπὶ μικρῶν δυσχερειῶν περὶ τὴν ὑπογραφήν τῆς συμβάσεως εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ δανείου.**

**Ἐπιστήμην τηλεγράφημα ἐκ Νέας Υόρκης ἀγγέλλει ὅτι ὁ πρὸεδρος Μὰκ Κίνλεϋ ὑπέγραψε τὸ ψήφισμα τοῦ Κογκρέσου καὶ τῆς Γερουσίας, διὰ τοῦ ὁποῖου προϋτάθη ἡ λήψις ἐκθιαστικῶν κατὰ τῆς Ἰσπανίας μέτρων, χρησιμοποιοῦμένων πρὸς τὸ τοῦ ναυτικῶν και στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἀμερικῆς πρὸς κατάληψιν τῆς Κούβας και ἀνακρίσιν τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Μὰκ-Κίνλεϋ σημαίνει τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς κήρυξιν τοῦ πολέμου. Συνεπεία τούτου ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἐκκένωσιν σήμερον διάταγμα τοῦ Μὰκ-Κίνλεϋ διὰ τοῦ ὁποῖου κολοῦνται ὑπὸ τὰ ὅπλα πέντε νέαι ἡλικίαι τῆς ἐφεδρείας. Οἱ ἄνδρες τῶν ἡλικιῶν τούτων προσκαλοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις ἐνδὲς τριῶν ἡμερῶν θὰ συγκεντρωθῶσι δὲ πάντες εἰς τὸ στρατοπέδον τῆς Φλωρίδας. Κατ' ἄλλο τηλεγράφημα ἐκ Μ**

Γεωργίου ἐν Κρήτῃ, ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῶν Δυναμῶν.

## ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Προχθὲς ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸς κ. Στρέιτ μετέβη εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν καὶ ἔσχε μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ κ. Έγερτων. Κατὰ τὰς ἀσφαλεστέρως πληροφορίας, ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ κ. Στρέιτ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑπογραφήν τοῦ δανείου, ἀλλ' ἄγνωστον εἶνε ὅποιος διαβεβαιώσεις ἢ πληροφορίας ἔλαβε παρὰ τοῦ κ. Έγερτων.

— Ἠγγέλθη ἐκ Κων)πόλεως, ὅτι αὐριοὶ ἀναχωροῦσιν ἐκεῖθεν, κατευθυνόμενοι εἰς Θεσσαλίαν, οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι τῶν πρεσβειῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν συνόρων. Συνεπεία τούτου ἡ ἡμετέρα Κυβέρνησις διέταξε τὴν ἐπὶ τῆς διαρρυθμίσεως ἡμετέραν ἐπιτροπὴν ἐξ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ὅπως εἶνε ἐτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν. Ὡς ἐκ τούτου πιστεύεται, ὅτι ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς θὰ περατωθῇ ἡ διαρρυθμίσαις τῶν συνόρων καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας δὲ πληροφορίες περὶ τῆς παραχωρήσεως τῆς Κουτσόφλικανης οὐδεμία ἐλήφθη μέχρι τοῦδε ἀπόφασις.

— Οἱ ἐν Ἀθήναις πρεσβεῦται τῶν τριῶν προστατίδων Δυναμῶν Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας παρέσχον εἰς τὴν ἡμετέραν κυβερνήσιν ρητὰς διαβεβαιώσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Ἐξ ὀνόματος τῶν κυβερνήσεων αὐτῶν καὶ οἱ τρεῖς πρεσβεῦται ἐδήλωσαν τῷ κ. πρωθυπουργῷ, ὅτι ἡ ἐκκένωσις τῆς Θεσσαλίας ὀριστικῶς ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἐκδόσιν τοῦ δανείου. Ἐκτὸς τούτων οἱ τρεῖς πρεσβεῦται συνέστησαν εἰς τὴν κυβερνήσιν, ὅπως μὴ ἀνησυχῇ ἐκ τῶν διαφόρων διαδόσεων, αἵτινες δημοσιεύονται εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς ἐφημερίδας, ἀλλὰ νὰ εἶνε πεπεισμένη ὅτι ἡ ἐκκένωσις τῆς Θεσσαλίας θὰ συντελεσθῇ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς προκαταρκτικῆς ἐιρήνης.

— Συνεπεία παραστάσεων τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς καὶ Τουρκικῆς πρεσβείας, ἀπελάθη χθὲς τὴν μ. μ. ἀποσταλεῖς εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐκείθεν εἰς Αἴγυπτον ὁ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀφικόμενος ἐνταῦθα Τούρκος ἀξιωματικὸς Ριφαάτ βέης, ὅστις, ὡς γνωστὸν, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὠνομάσθη Ἀλέξανδρος καὶ ἐπρόκειτο νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν ἐλληνικὸν στρατόν. Ὁ ρηθεὶς Τούρκος ὢν ἐκ τῶν Νεοτούρκων, εἶχεν ἀφικθῇ ἐνταῦθα, τούτο μὲν ἵνα ἀποπύγῃ τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν τύχην, τούτο δέ, ἵνα προσελκύσῃ καὶ ἄλλους Τούρκους ἐνταῦθα, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου ἡ Τουρκικὴ πρεσβεία ἐζήτηε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἑλλ. κυβερνήσεως τὴν ἀπέλασιν αὐτοῦ. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη ἐδόθη εἰς αὐτήν, ὅτε ἡ ἐλληνικὴ κυβερνήσις ἐζήτησε πρὸ τινος τὴν ἀπελευθέρωσιν 40 Ἑλλήνων αἰχμαλώτων, διαμενόντων ἐν ταῖς φυλακαῖς Βιτωλίων. Πρὸς σωτηρίαν λοιπὸν τῶν 40 αὐτῶν Ἑλλήνων, φηίνεται ὅτι, ἡ ἑλλ. κυβερνήσις, ἀπεφάσισε ν' ἀπελάσῃ τὸν Τούρκον ἀξιωματικόν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπράξε χθὲς.

— Μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς πρίγκηπισσης Σοφίας ἀνεχώρησαν χθὲς τὴν νύκτα καὶ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος. Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἀφ' οὗ παραμείνῃ ἐπὶ χρόνον τινὰ παρὰ τῇ Δανικῇ Αὐλῇ, θὰ μεταβῇ κατόπιν εἰς Πετροῦπολιν, ὅπου ἀναμένεται παρὰ τοῦ Τσάρου. Ἡ εἰς Πετροῦπολιν μετάβασις τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου σχετίζεται πρὸς τὸ Κρητικὸν ζήτημα, οὗτινος ἡ λύσις θὰ ἐπισπευσθῇ μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, ὁ διορισμὸς τῆς Α. Ὑψ. ὡς ἡγεμόνος τῆς Κρήτης θ' ἀνακοινωθῇ εἰς αὐτὸν ἐν Πετροῦπολει, ὁποῦθεν θέλει κατέλθαι εἰς Κρήτην, διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν.

— Ὡς γνωστὸν, ὁ Βασιλεὺς, κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ εἰς Καλάβρυτα, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μεταβῇ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Πάτρας καὶ ἄλλας

τινάς πόλεις τῆς Πελοποννήσου. Τὸ ταξίδιον τοῦτο θὰ πραγματοποιηθῇ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα. Ὁ Βασιλεὺς μετ' ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τὴν προσεχῇ Δευτέραν ἢ Τετάρτην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Πελοποννήσου θὰ μεταβῇ εἰς Πάτρας, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ θὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν τὰ μέλη τῆς Πατρίτικῆς κοινωνίας καὶ θὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα αὐτῆς. Κατόπιν δὲ θὰ περιέλθῃ κατὰ σειράν καὶ ἄλλας τινὰς πόλεις.

— Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλίας παραστάουσιν ὅτι οἱ Τούρκοι ἤρχισαν συμπεριφερόμενοι μετὰ τραχύτητος καὶ βαρβαρότητος πρὸς τοὺς ἐντοπίους. ἤρχισεν πάλιν ἡ βία εἰσπραξίς τῶν φόρων. Εἰς τὴν Λάρισσαν καὶ τὰ Τρίκαλα ἐδόθη προθεσμία ἡμερῶν τινῶν μόνον εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τὸν φόρον. Ἡ κινητοποίησις τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων ἤρχισεν. Τρία τάγματα τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἀνεχώρησαν διὰ Βόλου εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ τουρκικὸς στρατὸς ἡραιώθη. Κεντρικὸν στρατόπεδον ἐγένετο ἡ Λάρισα. Εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἔμειναν αἱ φρουραὶ μόνον.

— Εἶναι ἐπιχειρηματῆαι ὑπέβηλον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν προτάσεις διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσης. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ μελετήσῃ τὰς προτάσεις ταύτας καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις, ἐὰν κρίνῃ ταύτας συμφερούσας καὶ ἀναλόγους πρὸς τὰς περιστάσεις τῆς οἰκονομικῆς δυσχερείας, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει φειδῶ εἰς τὸν δημόσιον πλοῦτον.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κρήτης, κατέπλευσεν εἰς Χανιά τὸ Ρωσσικὸν «Ἀλέξανδρος». Τὸ πολεμικὸν τοῦτο φέρει πλήρωμα 500 ἀνδρῶν, καθὼς καὶ πολλὰ πολεμικὰ εἶδη διὰ τὸν ἐκεῖ Ρωσσικὸν στρατόν.

## ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΕΑΡΑΠΛΑΝΩΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου 1896 Γρ. Διατ. 20.528

Εἰσπράξεις ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1896 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1897 ὡς ἔπεται :

Ἀλέξ. Μπέτζος Γρ. Διατ. 240, Δημ. Μουτσόπουλος 300, Γεώργιος Γκάτσου 240, Λουκάς Δοβίτσας 100, Ἀθανάσιος Γκορτσόπουλος 150, Ἰωάννης Τσελλίος 96, Ἀν. Λαζαρίδης 130, Ν. Μπίναρης 130, Ἰωάννης Χαντζής 130, Στ. Παπαποστόλου 75, Κ. Ζουρδούμης 48, Δ. Πορφύρης 72, Δ. Δοβίτσας 60, Ι. Λάμπρου 30, Χρ. Ματσῆς 60, Δ. Γκόρτσου 48, Π. Σέχης 55, Ν. Σέχης 40, Μιχαὴλ Μουσαμῆς 120, Λουκάς Μουτμούτης 48, Δ. Ἀντωνῆς 120, Γ. Κιούρης 90, Χρήστος Δοβίτσας 45, Ἰωάννης Τσέντζος 52, Ν. Δάσιος 30, Π. Χρ. Τσαβαλόπουλος 45, Στ. Μελώνης 25, Κ. Β. Διαμάντης 69, Π. Β. Διαμάντης 48, Π. Χρ. Τσάβας 20, Γ. Κυριάκης 30, Χρ. Ἀθ. Ἀλεξίου 48, Δ. Κοτσίρης 12, Χρ. Κ. Καρράς 24, Ἀλέξ. Μήχου 24, Γ. Ι. Καρράς 12, Ἀθ. Πρωτόσου 16, Μ. Β. Διαμάντης 12, Ι. Γιαννίτης 12, Ι. Γ. Γκάτσου 36, Στ. Ε. Τσαβᾶς 12, Ἀθ. Διαμ. Χρήστου 8, Π. Σπ. Ἀλεξίου 4, Στ. Γκάτσου 8, Ἡλίας Βιττόρης 8, Κ. Κούγιας 4, Στ. Κούγιας 10, Π. Ν. Μούτσου 4, Βασ. Σπιαμῆς 32, Α. Μελώνης (Καρρ-ελ-Ζαχιάτ) 96, Α. Π. Κούκου 48, Μ. Β. Τσαβαλόπουλος 60, Χρ. Γκιᾶτας 97.50.

Τὸ ὅλον Γρ. 23.704.

Κέρδος προσερχόμενον ἐκ τόκων τοῦ Κεφαλαίου Εἴκοσι χιλιάδων καὶ Πεντακοσίων εἴκοσι ὀκτὼ πρὸς 9 ο[ρ]ο κατ' ἔτος ἀπὸ πρώτης 8 Ἰουλίου 1896 Μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1897 2.309.

Κεφάλαιον ἐν Συνόλῳ Γρ. 26.270.50.

Ἐπίρρις εἰς τὰς 18 Μαρτίου ἐκίνησα καὶ ἐπύγα εἰς τὸ χωρίον μου Κρ. τ.ν.στ. εἰς τὰς

24 τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἐκεῖ ὁποῦ πύγα ἦδρα ὅλους τοὺς χωριανούς εἰς ἀνωμαλίαν καὶ εἰς φόβον, ἐπειδὴ ἦταν φόβος πολὺς περὶ τοῦ πολέμου. Καὶ τὸ Πάσχα ἐπύγα οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖ μὲ τὸν φόβον ἔδραρουν ἡ καρδιά τους λιθοπάτιμα, ἀλλὰ τὴν Δευτέραν τὸ Πάσχα καὶ τὴν Τρίτην τὸ ἔσφιξαν εἰς τὰ τραγεῦδια καὶ εἰς τοὺς χοροὺς. Ἀλλὰ ἐν τῇ Τρίτῃν χορέβαν καὶ τραγουδοῦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸ Μεσοχώρι ἅγιον Νικόλαον, ἐξαφνα φανερώονται δύο Τούρκοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν νὰ διασκεδάσουν καὶ ὡς παρατήρησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. ἀλλὰ ἐξαφνα εἶδαμεν, ὅτι ἀμέσως ὅλου τοῦ κόσμου ἐπάγωσαν τὰ αἵματά τους καὶ ἀμέσως ἐπάψαν καὶ τὸν χορὸ καὶ τὰ τραγεῦδια διότι ἐφοβήθησαν ἐνεκα τῆς περιστάσεως. ἀλλὰ οἱ κακόμοιροι Τούρκοι δὲν ἦσαν οὔτε διὰ παρατήρησιν, οὔτε δι' ἄλλον σκοπὸν. ἦσαν πρὸς διασκεδάσιν διὰ νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτοὶ τοὺς χωριάτες πῶς γλεντοῦν καὶ πῶς διασκεδάζουν, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι ἔχουν σπῆτια, εἶνε καὶ αὐτοὶ χωριάτες, διὰ νὰ τοὺς διαβῇ ὁ πόνος.

X

## ΤΕΛΕΓΤΑΙΑ ΩΡΑ

**Νεωτέρως** πληροφορίας περὶ τῆς ὑπογραφῆς τῆς Συμβάσεως τοῦ δανείου εἶχεν ἡ Κυβέρνησις χθὲς ἐκ Λονδίνου παρὰ τοῦ ἐκεῖ ἡμετέρου πρεσβείως. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς πρὸς Θεσσαλὸς βουλευτὰς, ἐπισκερθέντας αὐτὸν γῆς ἐσπέρων ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ ἀνεκοίνου, ὅτι ἡ ὑπογραφή τῆς Συμβάσεως ἀνεμένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, πολὺ πιθανὸν καθ' ἡ ὥραν ἐτυπούτο τὸ φύλλον ἡμῶν ν' ἀνηγγέλλῃ τοῦτο πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου συνηντήθησαν ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ συνεσκέφθησαν ἐπ' ἀρκετήν ὥραν ἐπ' ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων.

**Κατόπιν** τῶν εὐχαρίστων τούτων πληροφοριῶν ἡ Κυβέρνησις διέταξε τοὺς διὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας διορισθέντας ἀντιπροσώπους τῆς Β. Ἐπιτροπῆς νομάρχην Προβελέγγιον καὶ Φοντάναν, ὅπως ὀριστικῶς τὴν προσεχῇ Τρίτην ἀπέλθωσιν εἰς Βόλον καὶ συναντηθῶσι ἐκεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μ. Δυναμῶν, τῶν διορισθέντων διὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Μετὰ τῶν Β. Ἐπιτροπῶν ἀναχωροῦσι κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιωτικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν ἐκκένωσιν ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κ. Ἀργυρόπουλος καὶ ἱαρχὸς κ. Σούτσος.

— Ὁ πολὺς Ἀπόστολος Στεφανίδης διευθυντὴς τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ τῆς πλατείας Τζελέπῃ ξενοδοχείου καθ' ἐκάστην εὐτρεπίζει τὸ ξενοδοχεῖον αὐτοῦ διὰ νέων ἐπιπλῶν, οὕτως ὥστε ἅπαντες οἱ ἐκ Πειραιῶς διερχόμενοι νὰ εὐρίσκωσιν ἄκραν περιποίησιν, ἀνεσιν καὶ καθαριότητα. Διὰ τοῦτο ὅσοι διέρχονται ἐκ Πειραιῶς νὰ μὴ λησμονῶσι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πάσαν εὐκολίαν καὶ ἐξυπηρέτησιν εἶνε πρόθυμος ὁ κ. Στεφανίδης, πάντοτε ἄοκνος καὶ δραστήριος.

**ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Η ΒΟΥΛΗ»**, ἐντὸς τοῦ περιόλου τῆς Βουλῆς διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίτου Ἰωάννου Γιαννοπούλου. Μαγειρικὴ ἀρίστη, καθαριότης καὶ περιποιήσις πρόθυμος.

Ὁ ἱατρὸς κ. **Α. Ἀράβαντινὸς** μετόχησεν εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, οἰκία Μ. Μελαχ. ἀριθ. 15.

**Μιχ. Κούμας** δικηγόρος ἐκ Ζιτσης, κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Μαυρομητῶν ἀριθ. 44.

**ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ** τῆς Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Παρθενωγαγίου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅπου καὶ τῆς Ἀφωγῆς τῆς Ἡπείρου.

**Ι. ΔΑΜΠΡΙΔΗΣ** δικηγόρος

Ἡπειρώτης

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 68.